

La Cimera a Judici

3,4 i 5
d' octubre

ALERTA
solidària

El 15 i el 16 de març del 2002 es va celebrar a Barcelona una Cimera de caps d'Estat i de Govern de la Unió Europea. La trobada va servir perquè centenars de milers de ciutadans es manifestessin en contra del model de construcció europeu. Foren multitudinàries manifestacions que col·lapsaren la ciutat i que varen ser seguides de prop per un desplegament policial sense precedents. Barcelona, i per extensió Catalunya, es vegué assetjada per unitats de policia espanyola desplaçades d'arreu de l'Estat espanyol. El tractat de Schenguen fou suspès i es produïren, un cop iniciades les mobilitzacions, 117 detencions. La majoria de les persones detingudes varen rebre tractes vexatoris en mans dels cossos policials. Els judicis, efectuats a les poques setmanes, majoritàriament absolgueren als acusats per no trobar indicis de delictes en els autos policials. Però tres anys després, dos nois d'Elx -detinguts, jutjats i finalment absolts dels càrrecs que se'ls hi imputaven- han aconseguit dur a judici els policies que van participar en la seva detenció. El judici se celebrarà a l'Audiència Provincial de Barcelona. Els 4 agents de la Policia Nacional que s'asseuran al banc dels acusats hauran d'afrontar els delictes d'acusació i denuncia falses, detenció il·legal, simulació de delictes, delictes de fals testimoni en causa criminal i dues fases lesions.

Alerta Solidària, prèviament al judici, vol fer un esforç de memòria per recordar aquells dies en què Barcelona es convertí en un «laboratori de la repressió» i al seu torn en una plataforma de denúncia ciutadana. Així, iniciem una sèrie d'entrevistes i relats amb els protagonistes d'aquells dies.

Entrevista a Sergio Leal. Va ser detingut i torturat durant la Cimera, després de 3 anys, encara roman a l'espera de judici en el que se li demanen quasi 7 anys de presó i 3 milions de pessetes de multa.

Sergio, per què vas venir aquells dies a Barcelona?

Vaig venir per mostrar la meva repulsa cap el món que volen construir basat en el Capital, on ja no importen les persones, només els diners. L'anomenada Globalització fa pudor, beneficiant només a unes poques persones i incrementant les desigualtats. En un sistema on només importen els valors materials i no a qui perjudiques i amb quins mitjans, ja sigui guerra, explotació...

Havies escoltat abans de venir cap comentari sobre el control policial que et trobaries? Es parlava d'això a Madrid?

Sí, clar, se'n parlava la setmana abans, per la televisió i la ràdio i altres mitjans que hi anirien uns 5.000 efectius de la policia de tot l'Estat i que Barcelona estaria molt controlada per terra, mar i aire. Se'n parlava a Madrid i crec que en tot el món.

Què passava al teu voltant abans de la detenció?

Abans de la detenció, el Passeig Colom era un caos absolut. Milers de persones corrien per tots costats sense saber on anar perquè la policia estava carregant pels carrers que donaven al Passeig, hi havia aldarulls, fins i tot algun helicòpter volava la zona.

Com succeí la detenció? Què et va passar fins entrar a comissaria? I un cop a dins?

En acabar la manifesta-

ció, es produïren incidents i en una càrrega policial es tiraren contra mi unes persones cobertes amb gorres i mocadors, amb pals de fusta. No s'identificaren com agents de l'autoritat, però quan m'arrossegaven fins a un furgó vaig deduir que eren de la Brigada d'Informació.

Dins del furgó van començar a maltractar-me. Em van llençar al terra i quan un agent em trepitjava el cap, un altre em feia molt mal a les cames tancant repetidament la porta corredissa fins que vaig poder ficar les cames a l'interior. El vehicle inicià la marxa sense cap altre detingut i van començar a amenaçar-me amb expressions com «et matarem, vas a pagar per tots», i a infringir-me trepitjades al cap i puntades de peu i cops de puny per tot el cos. Mentrestant uns m'escopi-

en, un agent em colpejà les cames amb una porra saltant després sobre meu i pessigant-me les cames i un altre intentà partir-me els dits de les mans. Durant el trajecte, escoltava comentaris dirigits al conductor que deien «quina putada que et toqui conduir, t'estàs perdent tot la festa»

Em van traslladar a un cotxe de la policia nacional, utilitzant-me com ariet, i em portaren a la comissaria. Allí, entre un dels agents que m'havien detingut i dues persones més, em van portar a una habitació. Baixaren la persiana. Tancaren les portes. Em van dir, amb amenaces i insults que em fiqués de genolls... Entre els tres em colpejaren fins que vaig començar a tenir espasmes de dolor, i em vaig cagar a sobre. Llavors em van canviar les manilles per

una brida que collaren fins que se'm clavà a la pell i m'assegueren en una cadira amb les mans darrera. Em van deixar sol. Al poc temps vingué un home amb un jersei groc que em va demanar la documentació i em va netejar la sang de la cara i m'atansà una paperera perquè jo ja havia començat a vomitar.

Al cap de poc va tornar el mateix agent dient expressions com «a la presó t'obriran el cul, ja me n'encarregaré jo». Venia acompanyat per un agent antidisturbis al que va animar a pegar-me, aquest ho va fer amb força per l'esquena i vaig caure al terra, trepitjant-me després el cap. Després em van portar a la infermeria. El metge em netejà les ferides i em va donar un calmant recomanant als agents que em portessin amb urgència a un hospital.

Però acabada la visita mèdica, van venir dos funcionaris que em van portar a una habitació. Un va treure una navalla de butxaca i la va atansar al meu genoll dient «ara m'ho expliques tot». Li vaig dir que declararia amb el meu advocat i va respondre «aquest que tinc aquí penjat» tot agafant-se els genitals. Va tancar la porta i va treure una fusta desplegable preguntant: «saps que els fan als presos talibans?». L'altre, que estava assegut va començar a fer-me preguntes: «amb qui has vingut, a quin col·lectiu pertanyes, per què has vingut a Barcelona, tens algun tatuatge?...»

Vaig respondre a totes les preguntes, però continuaven amenaçant-me, literalment: «et tirarem per la finestra». Em va treure els mitjons i em va colpejar la planta dels peus amb

la fusta. Van tornar a fer-me preguntes molt ràpides com el color dels meus ulls, l'edat, nom, adreça. Vaig respondre i em van portar a la cel·la.

Degut a les tortures, durant tota la nit vaig tenir pèrdues de coneixement i mareigs demanant reiteradament als carcellers que em portessin a l'hospital. Uns policies m'hi van portar al dia següent.

La declaració que vas fer davant del jutge va ser explicant tot això però la seva reacció no va ser l'adequada, oi?

Cert, quan arribo als jutjats a les 48 hores de ser detingut, el jutge em diu que presti declaració. Quan li estava explicant, arribat al punt que em pegaven quatre policies estant jo emmanillat i de genolls, va intervenir el jutge dient literalment en to irònic: «segons el que dius, ja hauries d'estar mort?», i vaig respondre que tots els cops rebuts li podia ensenyar allà mateix. També repetia, que el que jo estava fent era una denúncia contra la policia i jo repetia que simplement li responia el que em preguntava. A la meitat de la declaració m'envià al forense per fer un atestat mèdic, i més tard vàrem acabar la declaració.

Què vas pensar en sortir al carrer? La Comissió anti-repressiva de la Plataforma Catalana contra l'Europa del Capital va contactar amb tu?

Primer, en sortir per la

porta del Jutjat, vaig sentir una gran tranquil·litat en no haver d'estar més temps retingut en mans de la policia, i em commocionà la presència d'unes 200 persones esperant a les que érem detingudes. Pensava que de no haver pogut pagar la fiança de 2000 €, hauria continuat més temps amb aquests gossos rabiosos torturant-me fins la sacietat.

Algú va aportar diners i es van vendre xapes i divers material a les portes dels jutjats per pagar la fiança de les persones detingudes. No sé si era aquesta Comissió però una noia estava fent un seguiment detallat de totes les detingudes. Passada una setmana, estant jo ja a Madrid, algú de Barcelona es va posar en contacte amb un col·lectiu d'Alcorcón, no amb mi personalment, per tornar els diners de la fiança, però més tard no vaig rebre cap resposta ni suport de ningú. De totes formes, des d'aquí agraeixo de nou l'ajuda. M'hauria agradat que parlessin amb mi directament.

Amb tu, 119 persones van se detingudes i el procés judicial per la «via ràpida» portà a 86 als jutjats amb sort molt diversa. El cas d'en Biel i en Francesc va ser en realitat un de tants que, per no respectar-se el temps mínim per preparar bé la defensa, se'ls condemnà. En el teu cas, podem situar el tracte de fiscalia i judicial al mateix nivell que el tracte policial rebut.

Com tens el sumari en el que se t'acusa de gairebé tot?

Porto 3 anys en espera de judici on em demanen quasi 7 anys de presó i més de 3 milions de pessetes. Sembla ser que en poc temps podria arribar el judici. L'atestat policial és més irreal que una superproducció americana: m'acusen de destrossar tota Barcelona! Diuen els 5 policies que m'acusen, que al meu pas trinxo 13 entitats comercials (bancs, agències immobiliàries, agències de viatges, Govern Militar, Pizza Hut, Vodafone, CCOO...) que llenço cohets contra la policia, que em carrego un mur, que trenco cabines telefòniques, que tiro llambordes deixant un agent en coma i el millor de tot és que quan em detenen, trec un pal de fusta d'un metre i em resisteixo violentament contra ells, clavant-los uns trena cops... Jo sol podria acabar amb la Globalització, i amb tot el que calgui! A tot aquest disbarat, s'hi ha sumat com acusació particular: CCOO, La Caixa, BBVA, Banco Español del Crédito, Bancaixa, Viajes Transglobal, i Fincas Corral. Tots contra mi, i jo tot sol!

En canvi, en l'altre judici, en el que acuses a la Brigada d'Informació per tortures sembla que va millor.

Sí pel moment. A pesar que al principi ho van qualificar com a judici de faltes i es va arribar a celebrar al gener del 2003. Però com que teníem un

recurs a l'Audiència Provincial, finalment es començà tot de nou per la via penal, fent una roda de reconeixement on havien de presentar-se totes els policies que estaven aquell dia a La Verneda, i llavors en vaig reconèixer 4 dels 5 secrets que em detingueren i em torturaren.

Observant tot el teu cas, pot deduir-se'n que hi havia intencionalitat per tal de desfogar-se en una persona, que hi havia ganes de carregar totes les destrosses que quedaven sense imputar a algú en concret.

Les agressions sofertes durant unes 2 hores foren a consciència, i no em puc arribar a imaginar què els motivà a actuar així. Està clar que no era la primera vegada que actuaven d'aquesta manera, tan covards. Crec que actuen com volen, que saben que reben l'empara i complicitat dels superiors, així com de la Justícia, perquè això meu no és un cas aïllat i normalment preval la versió policial. Aquestes pràctiques ocorren amb freqüència en tot l'Estat, en major o menor grau, però totes sabem que succeeix.

Un any més tard, Alerta Solidària va contactar amb tu de nou. En aquesta ocasió parlarem de la ONU, i de la necessitat de denunciar el teu cas en tots els nivells. El teu cas va ser recollit i junt a molts altres, la ONU va insistir en que existeix tortura a l'Estat espanyol. Més tard, altres institucions s'han pro-

nunciat en el mateix sentit. Què opines de totes aquestes iniciatives? Creus que es pot confiar en aquestes vies per acabar amb la tortura?

Qualsevol iniciativa i vies de lluita per eradicar les vexacions i tortures és bona i sobretot necessària. Per exemple, la idea de posar càmeres de vigilància en comissaries està bé, es podrien reduir les tortures en dependències policials, però és difícil eradicar-les. Volen fer-nos creure que la policia ens protegeix, però qui ens protegeix d'ella? És un problema que ens incumbeix a totes, malgrat que les persones no se n'adonem fins que la tortura ens toca massa a prop, és quan el seu món s'enfonsa i amb això la seva idea d'estat del «benestar», perquè creien que només succeïa en èpoques dictatorials o en països pobres. Aquí és on ha de començar la lluita pel descobriment de la veritat, del que succeeix realment en les comissaries, en les presons, en la nostra vida quotidiana i en definitiva, amb les forces de l'ordre (o desordre!). En aquest sentit, la lluita ha de ser constant i plural. Avui puc explicar el meu cas, però no tota la gent té la mateixa sort. És un tema incòmode. Per això la Justícia, els mitjans de comunicació i el sistema s'encarreguen d'encobrir-ho per a perpetuar la seva «bonica democràcia».

Per acabar, Sergio, la teva lluita continua, sense pors. Com ho expliques.

Ara més que mai! És una reacció natural que després d'haver-te torturat, humiliat i vexat, ho enviïs tot a la merda, però així s'estarien sortint amb la seva. Avui qualsevol persona que no encaixa en el seu model de vida és matxucada fins que acaba fugint o amagant-se. Es pensen que espantant i torturant serem com volen, doncs no. El que aconseguen és l'efecte a la inversa perquè a més repressió, més reacció. I des d'aquí animo a tot el món a que lluiti en contra de tot allò establert, d'allò que no estigui d'acord i que ens imposen. Hi ha mil formes de lluitar i cal que comencem per cadascun de nosaltres, i en el dia a dia.

Moltes gràcies per tot.

Gràcies també a vosaltres per tot el que esteu fent, i a tota la gent que lluita a pesar de les adversitats, ningú va dir que fos fàcil.